

Replik:

Vårt syfte belysa de faktiska förhållandena

Vi beklagar om hudläkare uppfattat vår artikel som kränkande. Som vi tidigare framhållit var vårt syfte att visa på de faktiska förhållandena och ta upp svårigheter och brister när det gäller den primära handläggningen av hudmelanom – ej att kritisera kolleger [1]. Vår förhoppning är också att artiklarna haft ett pedagogiskt värde för många kolleger.

Som framgår av vår artikel om hudmelanom är vi helt eniga med Inger Rosdahl och medarbetare, Östen Hägermark och medarbetare och Erik Borglund om principerna för hur hudmelanom primärt skall handläggas [2]. Vår undersökning försöker belysa hur detta genomförs i praktiken.

Resultatet är att ett antal melanom ej exciderats utan till exempel biopsierats med stans eller kyrettage, vilket i mer än hälften av fallen (23 av 43) varit förknippat med problem i den histopatologiska diagnostiken.

Även om en del fall har avlägsnats radikalt med stansbiopsi har i andra fall radikalitet ej uppnåtts trots formuleringen »utstansas» i journalanteckning eller på PAD-remiss. Vi anser att våra resultat bekräftar att denna teknik ej bör rekommenderas vid handläggning av hudmelanom och förvånas över det ensidiga försvaret för tekniken som lege artis då man i andra artiklar varnat för »missbruk» och tagit avstånd från den i annat än speciella definierade fall [3].

Svårigheter med den kliniska diagnosen

Det är för oss obegripligt att någon som läst vår artikel kan påstå att vi »utgår från att man visuellt kan diagnostisera alla melanom!» Som vi tidigare framhållit [2] framgår det ju redan av titeln på vår artikel [1] att vi inser att melanom i många fall är en svår klinisk diagnos. En betydande del av artikeln beskriver detta förhållande med referens till ett flertal publicerade studier. Det är uppenbart att flera av melanomen i vår undersökning haft en atypisk klinisk bild, vilket säkerligen bidragit till att de ej primärt exciderats.

Vi förstår och instämmer i

KORRESPONDENS

synpunkten att stansbiopsi som leder till melanomdiagnos vid en oklar hudförändring är att föredra framför att diagnosen missas. Vi menar dock att denna handläggning är bristfällig – i betydelsen ej optimal. Det finns därför ett behov av att skärpa den kliniska diagnostiken t ex genom ökat utnyttjande av nyare diagnostiska metoder som epiluminiscensmikroskopi. Där kan hudläkare genom sin stora erfarenhet göra en viktig insats – vi skulle välkomna en diskussion angående detta.

Kan just göras retrospektivt

Vi håller inte heller med Inger Rosdahl och medarbetare då de hävdar att en bedömning av den initiala handläggningen av melanom inte kan göras retrospektivt – tillgången till registerdata möjliggör ju just detta. Däremot kan det ofta vara omöjligt att i efterhand fastställa orsakerna till att en patient handlagts på ett visst sätt. Vi gör i vår artikel heller inga anspråk på att ge förklaringar utan har uttryckligen ställt frågan varför melanomen ej primärt excideras.

Vi framhåller att många faktorer sannolikt bidrar till detta, bl a svårigheter i den kliniska diagnostiken.

Vi menar således inte att brister i handläggningen alltid skulle vara förknippade med bristande kunskaper, slarv eller dåligt omdöme. Vi har medvetet inte heller, som Östen Hägermark och medarbetare, diskuterat överlevnadssiffror i vår undersökning – materialet är för litet och uppföljningstiden alldeles för kort.

En del av kritiken från såväl Östen Hägermark och medarbetare som Inger Rosdahl och medarbetare går ut på att vi skulle mena att alla oklara hudförändringar hos patienten skall skäras bort. Vi har i en tidigare replik förklarat att vår standpunkt givetvis inte är att alla oklara hudförändringar hos patienter skall excideras [2].

»Fel» i tabell

Adam Taube förmodar i sitt inlägg att de 8 procent hudmelanom som primärt handlagts på hudkliniker borde vara 48 procent och avslutar med att fråga var felet ligger i vår Tabell IV. »Felet» ligger i att ta-

bellen endast redovisar var hudmelanom handlagts bristfälligt. Som framgår av referens [4] nedan har även plastikkirurger (27 procent), allmänkirurger (8 procent), övriga kirurgiska specialiteter (2 procent) och tjänsteläkare (2 procent) handlagt hudmelanom primärt under 1993 (procenttalen avrundade). Eftersom inga bristfälliga handläggningar konstaterats där under observatorietiden har dessa kategorier av läkare inte tagits med i Tabell IV.

Inte bara en hudsjukdom

Erik Borglund menar att onkologer inte har kompetens att yttra sig om handläggningen av hudsjukdomar – och däri har han rätt. Vi anser däremot att det är ett farligt synsätt att betrakta malignt melanom enbart som en hudsjukdom – det rör sig ju tyvärr alltför ofta om en dödligt förlöpande generaliserad tumörsjukdom. Det är just därför en tidig diagnostik och optimal primär handläggning är så viktig!

Eftersom handläggningen av många tumörsjukdomar spänner över olika specialiteter är det väsentligt att en konstruktiv diskussion kan ske öppet och prestigefritt. Det är vår förhoppning att det är »högt i tak» för diskussioner mellan olika specialiteter inom läkarkåren.

Birgitta Wallberg
ST-läkare, journalist,

Johan Hansson
docent, avdelningsläkare;
båda Radiumhemmet, Karolinska sjukhuset, Stockholm

Referenser

1. Wallberg B, Hansson J. Konstruktiv diskussion önskas. Läkartidningen 1997; 94: 3017-18.
2. Wallberg B, Hansson J. Maligna hudmelanom svår klinisk diagnos – den primära handläggningen ofta bristfällig. Läkartidningen 1997; 94: 2539-43.
3. Beitner H, Jacobsson S, Jönsson P-E, Lagerlöf B. Användandet av stansbiopsier får ej missbrukas! Läkartidningen 1991; 88: 3262.
4. Månsson-Brahme E. Vilka diagnostiserar malignt melanom? Kartläggning av praxis. I: Konsensuskonferens 16-18 november 1994. Att förebygga malignt melanom. Program och föredrag. Sprö och MFR 1994: 111.

Förskrivet läkemedel måste kunna administreras

Åtta veckor som semestervikarie på ett ålderdomshem fick mig att fundera på medicinadministrering. Problemen är många vid medicinintag. Dels oviljan att ta medicin – tabletter spottas ut, göms eller slås ut på golvet – dels svårigheter att gapa respektive svälja.

Universallösningen på problemen var att krossa den boendes alla tabletter i avdelningens mortel och sedan blanda ned pulvret i sylt, fil eller mat. Eventuella vaxhöljen togs bort och ibland tömdes plastkapslar. Gavs tabletten hel blev den oftast kvar i munnen så länge att den började smälta, likaså kunde delar av sylt-medicinblandningen vara svår att få dem till svälja. Tänker de som tillverkar och förskriver tabletterna verkligen på hur de ska komma in i patienten? Kan sammanblandningen skapa nya läkemedelsinteraktioner? Hur stor del av effekten tas bort när t ex »slow-release»-beredning förstörs?

Personalen gör sitt bästa för att fylla vad de ser som sin uppgift, dvs »få i den boende den tablett som doktorn skrivit ut». På frågan om det gick bra att krossa tabletten fick jag till svar att doktorn måste ju förstå att Hilda inte kan svälja en hel tablett – denna dam gavs en depotkapsel en gång per dygn!

Medicinen är ju till för att de boende ska må bra, men ibland undrar jag om inte själva syftet motverkas. En dam vägrade äta fil för att medicinen kommit med fil, en annan dam blev rödflammig i munnen, en äldre herre spottade så fort det kom något klumpaktigt i maten osv. Vad räknas till god omvårdnad?

Hur kan man anpassa medicinförskrivning och intagsform till patienten?

Monica Sjöqvist
med stud,
Stockholm

Alltid dubbelt radavstånd!
Samtliga manus, även korta inlägg i debatt- och korrespondensspalterna, skall vara utskrivna med minst dubbelt radavstånd och max 25 rader per sida.